

TAHEREH MAFI

VERWOEST ME

Blossom Books

PROLOOG

Ik ben neergeschoten.

En een kogelwond blijkt nog onaangener dan ik me had voorgesteld.

Mijn huid is koud en klam; ademen vereist een ongelooflijke inspanning. In mijn rechterarm loeit een misselijkmakende pijn, waardoor ik moeite heb mijn hoofd helder te houden. Ik moet mijn ogen dichtknijpen, mijn kiezen op elkaar klemmen en mezelf dwingen bij te blijven.

De chaos is onverdraaglijk.

Allerlei mensen schreeuwen en veel te veel van hen raken me aan. Ik wil dat hun handen operatief worden verwijderd. Ze schreeuwen de hele tijd 'Meneer!' alsof ze nog altijd op mijn bevelen wachten, alsof ze geen idee hebben wat ze moeten doen als ik het hun niet vertel. Dat besef mat me af.

'Meneer, kunt u me horen?' Weer iemand die roept. Deze keer is het echter een stem die ik niet verafschuw. 'Meneer, alstublieft, kunt u me horen...'

‘Ik ben neergeschoten, Delalieu,’ weet ik uit te brengen. Ik doe mijn ogen open. Kijk in zijn waterige oogjes. ‘Ik ben niet opeens doof geworden.’

In één klap is alle herrie verdwenen. De soldaten houden hun mond. Delalieu kijkt me aan. Bezorgd.

Ik zucht.

‘Breng me terug naar de basis,’ zeg ik tegen hem, terwijl ik iets ga verliggen.

De wereld kantelt en komt dan weer tot rust.

‘Waarschuw de artsen en zorg dat er een bed voor me klaarstaat tegen de tijd dat we aankomen. Hou tot die tijd mijn arm omhoog en blijf de wond dichtdrukken. De kogel heeft iets gebroken of versplinterd. Er zal een operatie nodig zijn.’

Delalieu is net te lang stil. ‘Goed om te zien dat u in orde bent, meneer.’ Zijn stem klinkt nerveus, beverig. ‘Goed om te zien dat alles in orde met u is.’

‘Dat was een bevel, luitenant.’

‘Natuurlijk,’ zegt hij snel en hij buigt zijn hoofd. ‘Zeker, meneer. Welke opdracht geef ik de soldaten?’

‘Vind haar,’ antwoord ik. Het wordt moeilijker om te praten. Ik haal oppervlakkig adem en strijk met een trillende hand over mijn voorhoofd. Het ontgaat me niet dat ik overmatig zweet.

‘Ja, meneer.’ Hij wil me al overeind helpen, maar ik grijp zijn arm beet.

‘Nog één ding.’

‘Meneer?’

‘Kent,’ zeg ik met onvaste stem. ‘Zorg dat ze hem voor me in leven houden.’

Delalieu kijkt me met grote ogen aan. ‘Soldaat Adam Kent, meneer?’
‘Ja.’ Ik hou zijn blik gevangen. ‘Met hem wil ik persoonlijk afrekenen.’

Delalieu staat aan het voeteneinde van mijn bed, met een klembord in zijn hand.

Zijn bezoek is het tweede van vanochtend. Het eerste bezoek was dat van mijn artsen, die bevestigden dat de operatie goed is verlopen. Als ik de komende week nou maar het bed hou, zeiden ze, dan zullen de nieuwe medicijnen die ze me hebben toegediend het genezingsproces versnellen. Ook zeiden ze dat ik binnenkort mijn dagelijkse activiteiten kan hervatten, maar dat ik zeker een maand lang een mitella moet dragen.

Een interessante theorie, was mijn reactie.

‘Mijn broek, Delalieu.’ Ik ga overeind zitten en probeer ondanks de misselijkheid vanwege de nieuwe medicijnen mijn hoofd erbij te houden. Aan mijn rechterarm heb ik op het moment zo goed als niets.

Ik kijk op. Delalieu staart me aan zonder met zijn ogen te knippen. Zijn adamsappel wipt op en neer in zijn keel.

Ik onderdruk een zucht.

‘Wat is er?’ Met mijn linkerarm steun ik op het matras om mezelf recht op te houden. Het vereist elk grammetje energie dat ik nog over

heb en ik klamp me vast aan de rand van het bed. Delalieu maakt aanstalten om me te helpen, maar ik wuif zijn hulp weg; ik sluit mijn ogen tegen de pijn en de duizeligheid. ‘Vertel me wat er gebeurd is,’ zeg ik tegen hem. ‘Het heeft geen enkele zin om met het slechte nieuws te wachten.’

Zijn stem hapert twee keer wanneer hij zegt: ‘Soldaat Adam Kent is ontsnapt, meneer.’

Achter mijn oogleden flitst een helder, duizelingwekkend wit licht. Ik haal diep adem en probeer mijn goede hand door mijn haar te halen. Het is stug en droog en het zit vol viezigheid; waarschijnlijk stof en zand vermengd met mijn eigen bloed. Wat zou ik nu graag mijn enige overgebleven vuist door de muur rammen.

In plaats daarvan neem ik een ogenblik om tot mezelf te komen.

Plotseling ben ik me pijnlijk bewust van alles in de ruimte om me heen: de geuren, zachte geluidjes, voetstappen voor de deur van mijn kamer. Ik haat de ruwe katoenen broek die ze me hebben aangetrokken. Ik haat het dat ik geen sokken aanheb. Ik wil douchen. Ik wil andere kleren aan.

Ik wil een kogel door Adam Kents ruggengraat jagen.

‘Aanwijzingen,’ zeg ik bars. Ik maak aanstalten om naar de badkamer te lopen, maar krimp ineen wanneer de koude lucht langs mijn huid strijkt; ik draag nog steeds geen overhemd. Met moeite weet ik kalm te blijven. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je me dit komt melden zonder één enkele aanwijzing te hebben?’

Mijn geest is een pakhuis vol zorgvuldig geordende menselijke emoties. Ik kan mijn brein bijna aan het werk zien: hoe het de gedachten en beelden netjes archiveert. De dingen waar ik niets aan heb, berg ik op. Ik richt me alleen op wat er gedaan moet worden: de basale zaken

die nodig zijn om te overleven en de duizenden dingen die ik elke dag weer moet regelen.

‘Natuurlijk,’ antwoordt Delalieu. De angst in zijn stem steekt me een beetje, maar ik negeer het. ‘Ja, meneer,’ vervolgt hij, ‘we denken inderdaad te weten waar hij naartoe gegaan kan zijn. En we hebben reden om aan te nemen dat soldaat Kent en het... en het meisje... Nou ja, nu soldaat Kishimoto ook is gedeserteerd... We hebben reden om aan te nemen dat ze met z’n drieën zijn, meneer.’

De laden in mijn geest rammelen, alsof ze elk moment kunnen openspringen. Herinneringen. Theorieën. Fluisteringen en gevoelens.

Ik duw ze over de rand van de afgrond.

‘Natuurlijk hebben jullie dat.’ Ik schud mijn hoofd. Heb daar meteen spijt van. Sluit mijn ogen om de plotselinge duizeligheid te verdrijven. ‘Geef me geen informatie die ik allang zelf heb afgeleid,’ weet ik uit te brengen. ‘Ik wil iets concreets. Geef me een tastbare aanwijzing, luitenant, of laat me met rust tot je er een hebt.’

‘Een auto,’ zegt hij snel. ‘Er was een auto als gestolen opgegeven, meneer, en we konden de route die ermee werd afgelegd nagaan tot aan een stuk ongeïdentificeerd land, maar vanaf daar verdween hij van de aardbodem. Het is alsof die auto plotseling ophield te bestaan, meneer.’

Ik kijk op. Schenk hem mijn volle aandacht.

‘Via onze radar volgden we het spoor van het voertuig,’ vervolgt hij, kalmer nu, ‘en dat leidde ons naar een afgelegen stuk braakland. Maar toen we het hele gebied uitkamden, vonden we niets.’

‘Dat is tenminste iets.’ Ik wrijf over mijn nek en vecht tegen de slapte die ik tot diep in mijn botten voel. ‘Ik zie je over een uur in de eetzaal.’

‘Maar meneer...’ Zijn blik is strak op mijn arm gericht. ‘U zult behoefte hebben aan ondersteuning... Er is een procedure... U hebt een

verpleeghulp nodig...'

'Je kunt gaan.'

Hij aarzelt.

Dan: 'Ja, meneer.'

TWEE

Ik slaag erin een bad te nemen zonder flauw te vallen.

Het was meer een sponsbad, maar toch voel ik me een stuk beter. Mijn tolerantie voor wanorde is extreem laag; chaos voelt als een belediging van mijn wezen. Ik douche me regelmatig. Ik eet zes kleine maaltijden per dag. Ik besteed elke dag twee uur aan training en sportactiviteiten. En ik haat het om op blote voeten te lopen.

En hier sta ik dan, naakt, hongerig, moe en op blote voeten in mijn inloopkast. Dit is niet ideaal.

Mijn kast is ingedeeld in verschillende secties. Overhemden, stropdassen, broeken, colbertjes en schoenen. Sokken, handschoenen, sjaals en jassen. Alles is geordend op kleur en vervolgens op de verschillende tinten van elke kleur. Elk kledingstuk in deze kast is met zorg uitgekozen en op maat gemaakt, zodat het perfect om mijn lichaam past. Pas wanneer ik me van top tot teen heb aangekleed, voel ik me mezelf; het is een deel van wie ik ben en vormt het vaste begin van mijn dag.

En nu heb ik geen flauw idee hoe ik mezelf moet aankleden.

Mijn hand trilt wanneer ik naar het blauwe flesje reik dat ik

vanochtend heb gekregen. Ik leg twee van de vierkante pilletjes op mijn tong en laat ze smelten. Ik weet niet precies wat ze doen; het enige wat ik weet, is dat ze helpen om het bloed dat ik heb verloren weer aan te vullen. En dus leun ik tegen de muur tot mijn hoofd wat helderder wordt en ik wat steviger op mijn benen sta.

Dit. Zo'n doodnormale taak. Ik had niet gedacht dat het zo'n hindernis zou zijn.

Eerst trek ik sokken aan; een eenvoudig genoeg dat meer inspanning kost dan het neerschieten van een mens. Heel even vraag ik me af wat de artsen met mijn kleren hebben gedaan. De kleren, zeg ik tegen mezelf, alleen de kleren; ik concentreer me alleen op de kleren die ik die dag droeg. Verder niets. Geen andere details.

Schoenen. Sokken. Broek. Trui. Mijn militaire jas met de vele knopen.

De vele knopen die zij opentrok.

Het is een onbeduidende herinnering, maar groot genoeg om een steek van pijn te veroorzaken.

Ik probeer ertegen te vechten, maar de herinnering gaat niet weg en hoe meer ik mijn best doe om hem te negeren, hoe sneller die zich vermenigvuldigt tot een monster dat niet langer in toom te houden valt. Pas wanneer ik de kou in mijn huid voel kruipen, realiseer ik me dat ik tegen de muur in elkaar ben gezakt; mijn ademhaling gaat vreselijk moeizaam en een plotselinge golf van schaamte maakt dat ik mijn ogen moet dichtknijpen.

Ik wist dat ze bang was, doodsbang zelfs, maar ik had nooit gedacht dat die gevoelens betrekking hadden op mij. Gedurende de tijd die we met elkaar doorbrachten, zag ik dat ze zich ontwikkelde; naarmate de weken voorbijgingen, leek ze zich steeds prettiger te voelen.

Gelukkiger. Op haar gemak. Ik stond mezelf toe te geloven dat ze een toekomst voor ons had gezien; dat ze bij me wilde zijn, maar eenvoudigweg dacht dat zoiets onmogelijk was.

Ik had nooit vermoed dat haar prille geluk te maken had met Kent.

Ik laat mijn goede hand over mijn gezicht glijden en leg hem dan voor mijn mond. De dingen die ik tegen haar heb gezegd.

Een korte zucht.

De manier waarop ik haar heb aangeraakt.

Mijn kaakspieren spannen zich.

Als het alleen seksuele aantrekkingskracht was geweest, dan had het beslist niet als zo'n ondraaglijke vernedering gevoeld. Maar ik wilde zo veel meer dan haar lichaam.

En plotseling smeed ik mijn geest om zich alleen nog maar muren voor te stellen. Muren. Witte muren. Blokken beton. Lege kamers. Open ruimte.

Ik bouw muren tot ze beginnen in te storten en dwing dan een volgend stel muren om hun plek in te nemen. Ik bouw en bouw en blijf compleet roerloos totdat mijn geest helder en onbezoedeld is, en niets meer bevat dan een kleine, witte kamer. Aan het plafond hangt één enkele lamp.

Schoon. Smettelos. Onaangeroerd.

Een vloed van rampen dreigt de kleine wereld die ik heb gebouwd te overspoelen, en ik knipper met mijn ogen om die tegen te houden; ik slik en slik tegen de angst die mijn keel dichtsnoert. Ik duw de muren naar achteren, maak meer ruimte in de kamer, totdat ik eindelijk kan ademhalen. Totdat ik kan gaan staan.

Soms wilde ik dat ik een tijdje uit mezelf kon stappen. Dit versleten lichaam zou ik het liefste achterlaten, maar er zijn te veel ketenen, te

zware gewichten die me hier houden. Dit leven is het enige wat er voor mij nog in zit. En ik weet dat ik mezelf de rest van de dag niet meer recht in de ogen zal kunnen kijken.

Plotseling walg ik van mezelf. Ik moet zo snel mogelijk weg uit deze kamer, anders zullen mijn eigen gedachten me de oorlog verklaren. Haastig beslis ik wat ik aantrek; voor het eerst van mijn leven besteed ik daar nauwelijks aandacht aan. Ik schiet een schone broek aan en laat een overhemd achterwege. Ik schuif mijn goede arm in de mouw van een jasje en laat de andere kant over de mitella met mijn gewonde arm hangen. Ik zie er belachelijk uit, zo half aangekleed, maar daar vind ik morgen wel wat op.

Eerst moet ik deze kamer uit.